

QVÆSTIO MEDICA.

Quodlibetariis disputationibus manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis 20. Novembris.

M. PETRO LEGIER, Doctore Medico, Præsida.

An melancholici mollius purgandi?

QUOD in corpore diffluit, humor est. Hic multiplex nec certi numeri ubique occurrit. Communibus vel propriis volvitur vasis. Unus nutrit, plures excernuntur. Quis-que suas habet particulas certis legibus agitatas. Hæ si celerius moveantur, humor diffluit magis, si pigrius, concrevit. Sanguis, bilis, pituita, succus melancholicus idem est languis temperatus. Subtilior bilis, crassior succus melancholicus, pituita fluidior, media sanguinis indoles. Unusquisque accenditur, accensus suo modo urit. Sanguis & bilis flammam facile concipiunt & ponunt; utrumque pituita & succus melancholicus diffusilius. Hic ille à naturæ bonitate decedens majorem ruinam minatur, & serpens, cutem, carnes, ossa & medullas depascitur.

SUCCUS hic omnium gravissimus sanguini ut humido insidet & unâ oberrat. Sed nutriendæ parti minime aptus, hæret tandem & colligitur, in liene maxime, & glandulis mesenterii. Collectus si terrestris naturæ, tumorem *σφοδρῶς* efformat; si calidi multum admittum habuerit, tacite fervet. Fervore crassa materia subigitur, subacta & agilis facta fertur per venas & arterias intacto sanguine. In quacunque moretur parte; huic labem infert. Respirationis organa impedit, calidum opprimit, caput obruit & inquinatis spiritibus omne genus mania facit; ut etiam ægri sibi videantur, *τὸ δαιμόνιον ὄντι*. Hic humor interdum silet, & furtim agitatus incautos corripit. Quietis & motus non est certa regula, utrumque à caloris vi & succi copia proficiscitur.

TOT morborum ferax humor debet excerni. Id naturæ conatu fieri solet. Conatus in sanguinis actione, qua ad morem vini, confuso humore sese liberat. Illud suum munus si minus pulchrè obeat natura, arte juvatur. Artis est inchoatum naturæ conatum absolvere; & solutis repagulis noxio humori viam sternere. Repagula sunt viarum impeditio & sanguinis inertia. Utrumque superat mollis purgatio, quæ stomacho excepta, & stomachum & glandulas specie alimenti subit & illudit, moxque præcipientem agit humorem melancholicum. Licet ab imbecilliori auxilio securior sit eventus, non omittenda tamen convenientia inter rem purgantem & rem purgandam.

PURGANDI modus conjectura debet obtineri; dum quæritur in mitiori decet consistere. Blandiori remedio, humoris melancholici mores explorantur absque noxa. Ut natura omnia facilitate molitur sic & ars. Si majori mole agatur, sanguis succo melancholico imbutus concitatur, ipse succus excretioni vix omnino adparatus, irretitur magis & effervescit. Imo *σφοδρῶς* omnium sævissimæ atræ bilis naturam induit. Sic curatione aut vetus morbus recrudescit, aut succrescit novus non sine curantis dedecore.

MOLLIS itaque purgatio succum vix tractabilem ad exitum invitat & ducit. Hæc quem offendit humorem melancholicum amice propellit; Ut propellat unum quid cum humore constituit. Illud cumulaturn à vasorum fibris quas mordet exprimitur. Quod secreto humori in extimis partibus simile est, eandem affectat viam & sequitur, si nihil remoretur. Ad corporis munditiem res purgans non fertur eò unde humor ducitur. Sufficit ut mesenterii glandularum ad quas ab universo corpore patet aditus, vasa referat. Hoc semel facto nihil movendum superesset, nisi glandulis iterum occlusis secreto intermissa, iterandam purgationem ostenderet. Quoties iteranda mitius semper procedendum est. Purgatio levior levius movet, tutior ideo, ubi periculum repulsæ, quod incurritur cum peccat humor melancholicus.

Ergo melancholici mollius purgandi.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Petrus-Paulus Guyart.
M. Franciscus le Rat.
M. Ludovicus Labbe.

M. Andreas Anguebard.
M. Franciscus Girard.
M. Josephus Thomasseau.

M. Petrus de Mercenne.
M. Joannes Garbe.
M. Paulus Courtois, Professor Regius.

Proponebat Parisiis JOANNES DU MESNIL, Andegavensis, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1681.